

[Christiani.]

at hvis man uden for Ordførerskabet vil tale her, kan man kun tale et Kvarter, og det synes jeg er overordentlig lidt, thi i de Tilfælde, hvor et Medlem ønsker at udtale sig uden for Ordførerskabet, maa man forudsætte, at han har andre Meninger end Ordføreren, og derfor har det særlig Interesse baade for ham og formentlig ogsaa nogen Interesse for Tinget, hvad han vil fremføre. Jeg vil ved denne Lejlighed gerne henstille, at det Kvarter, som gives en saadan Taler første Gang, maa blive forlænget til en halv Time.

Derefter skal jeg gaa over til den foreliggende Sag. Det er rigtigt, som den ærede foregaaende Taler sagde, at der foreligger en enstemmig Indstilling fra Udvalget, men vi havde en Diskussion med den højtærede Handelsminister, og Resultatet af denne Diskussion blev, at man her i Tinget nærmere skulde fastlægge de Synspunkter, der kom frem. Og det skal jeg straks komme til, men der er et Par almindelige Ting af stor Betydning for den Sag, vi her behandler, som jeg gerne først vil have Lov at sige et Par Ord om.

Det første, jeg vilde nævne, er — i Tilslutning til, hvad jeg udtalte sidste Gang — at den Omstændighed, at Haandværk og Industri for Øjeblikket lige saa vel som Landbruget befinder sig i store finansielle Vanskeligheder, naturligvis først og fremmest maa tilskrives den Krise, som Landet har gennemgaaet i de sidste 10 Aar, og ikke mindst alle de Begivenheder, der er indtraadt siden Krigens Udbrud. Men der er ogsaa et andet Forhold — og det er dette Forhold, jeg gerne vilde have Lov til at henlede Opmærksomheden paa — som i denne Forbindelse spiller en meget stor Rolle. Det er den Form for Beskatning, som vi efterhaanden er kommet ind paa. Det er en bekendt Sag, at Skatterne er steget meget betydeligt i Løbet af de sidste 10 Aar, fra 700 Mill. Kr. til 1 100 Mill. Kr., naar vi tager samtlige Stats- og Kommuneskatter. Det er en meget betydelig Stigning. Jeg skal ikke her komme ind paa, i hvilken Grad den har været nødvendig, men der er et Princip i denne Beskatning, som jeg vil omtale. Det er den stærke Progression. Jeg forstaar meget godt, at det fra et demokratisk Standpunkt, og vi er jo alle Demokrater, kan se ud, som om der ligger en stor Retfærdighed i denne stærkt progressive Beskatning, men der ligger i hvert Fald ogsaa en meget stor Fare i den. Det er efterhaanden blevet saadan, at hvis en Virksomhed tjener nogle Penge, er det

nødvendigt, at den svarer en meget betydelig Del deraf i Skat; men hvis den skal udvikle sig videre, skal den ogsaa have Penge at investere i Udvidelser, og da den progressive Skat efterhaanden stiller saa store Krav, at den kan lægge Beslag paa Halvdelen eller mere af Indtægten, er det efterhaanden blevet meget vanskeligt for en privat Virksomhed at spare Penge og Kapital sammen. Det var noget helt andet i min Ungdom, da man hvert Aar kunde sige: nu er man blevet saa meget mere velhavende. Her maa man af med Pengene, det offentlige skal bruge dem, og de, der tjener, skal betale og de skal betale til Toppen.

Nu er Spørgsmaalet: er det virkelig retfærdigt, og er det ogsaa rigtigt over for Samfundet? Jeg mener, man er gaaet for vidt, og at det har straffet sig i ganske overordentlig høj Grad. Det straffer sig paa den Maade, at de Virksomheder, som maa betale de store progressive Skatter, mangler Midler til at forøge deres Driftskapital, og den Omstændighed, at man baade i de store Fortjenester og de eksisterende Formuer hvert eneste Aar gør de betydelige Indhug, man gør, til Brug for det offentlige, bevirker, at Renten stiger, og med den stigende Rente bliver der ogsaa øgede Vanskeligheder med Hensyn til Finansieringen af Foretagender. Der er for mig ingen som helst Tvivl om, at man ved denne Beskatning langt har overskredet den Grænse, som er rimelig og fornuftig, og som kan betale sig for Samfundet. Med det Statsregnskab og de Udgifter, vi havde i 1938—1939, var vi egentlig naaet til, hvad jeg vil kalde et Maksimum for den progressive Skat. Den var allerede da saa høj, at man burde være blevet staaende ved denne Grænse. At der saa er kommet Udgifter til paa Grund af ekstraordinære Forhold, herunder Krigens, er der jo ingen, der kan gøre for, og der er efter min Mening heller ikke nogen som helst Grund til, at man skulde nægte Bevillingen af de tilsvarende Indtægter. Men det kommer rigtignok an paa Maaden, hvorpaa disse Indtægter bliver fremskaffet, og jeg mener, det har været forkert, at man har fortsat med at betræde den stærkt progressive Skats Vej. Derfor har jeg heller ikke kunnet stemme for det store Skattelovforslag, som man vedtog forleden Dag i dette høje Ting, selv om jeg indrømmer, at Pengene maatte stilles til Raadighed. Jeg har ment, og jeg mener stadig væk, at de Udgifter, som denne ekstraordinære Situation paalægger Samfundet, maa bæres af os allesammen. Der er ingen, der bør undtages, og dette